

sentlige hensyn til bestemte offentlige eller private interesser. Efter bestemmelsen vil det således være muligt ved tjenestebefaling, stempning af dokumenter m.v. at specificere hvilke oplysninger eller dokumenter, der er omfattet af tavshedspligten.

Om baggrunden for denne bestemmelse henvises til de almindelige bemærkninger ovenfor under pkt. 8 g.

Efter *stk. 3* kan en forvaltningsmyndighed bestemme, at en person uden for den offentlige forvaltning og dennes medhjælper skal være undergivet tavshedspligt efter straffelovens regler herom med hensyn til fortrolige oplysninger, som myndigheden videregiver til den pågældende uden at være forpligtet hertil.

Bestemmelsen kan i første række tænkes anvendt til at pålægge forskere, der ikke er ansat i det offentlige, tavshedspligt med hensyn til fortrolige oplysninger, de måtte få udleveret i forbindelse med gennemførelsen af forskningsprojekter.

Forskere, der er ansat ved universiteterne og andre højere læreanstalter med en særlig styrelsesordning, vil, med hensyn til oplysninger, de modtager i denne egenskab, umiddelbart være omfattet af straffelovens bestemmelser om tavshedspligt, jfr. *stk. 1*.

Det er i praksis antaget, at den almindelige bestemmelse om tavshedspligt i straffelovens § 152 ikke er til hinder for, at et medlem, som en privat organisation eller forening har udpeget til at repræsentere sig i et offentligt nævn eller råd, i nødvendigt omfang kan drøfte spørgsmål, hvori der indgår tavshedsbelagte oplysninger, med foresatte eller andre med tilknytning til organisationen eller foreningen. De, der modtager denne orientering, er efter gældende ret ikke selv omfattet af straffelovens bestemmelser om tavshedspligt. Undertiden kan de oplysninger, der er tale om, at videregive, være af en så personlig karakter, at det vil være betænkeligt at lade råds- eller nævnsmedlemmer orientere deres foresatte og kompetente forsamlinger m.v., medmindre vedkommende myndighed ved et konkret tavshedspålæg sikrer, at også modtagerne af de fortrolige oplysninger er undergivet tavshedspligt. Et sådant pålæg vil kunne gives med hjemmel i *stk. 3*.

Justitsministeriet forudsætter, at myndighederne i øvrigt kun gør brug af bemyndigelsen i *stk. 3*, når der er et klart behov herfor, og at myndighederne pålægger de personer og ledere af de virksomheder og institutioner m.v., som de meddeler tavshedspålæg, at sørge for, at medhjælperne og ansatte gøres bekendt med tavshedspålægget og dets virkninger på passende måde. Det bemærkes herved,

at ukendskab til selve tavshedspålægget må antages at fritage den, der overtræder det, for strafansvar. Dette gælder også for medhjælperne hos den, der umiddelbart har modtaget pålægget, og ansatte i den virksomhed eller institution, det er rettet til. Er medhjælperne eller de ansatte imidlertid bekendt med, at deres arbejdsgiver har modtaget pålægget, vil ukendskab til, at det efter loven også omfatter dem, ikke medføre straffrihed, men vil alene kunne medføre strafnedsættelse eller strafforfald efter straffelovens § 84, jfr. betænkningen s. 202 f.

Der henvises i øvrigt til betænkningen om tavshedspligt s. 201-03.

Fastsættes der i henhold til lovforslagets § 1, *stk. 2*, regler om tavshedspligt, eller pålægges der tavshedspligt efter § 27, *stk. 3*, finder bestemmelserne i straffelovens § 152 og § 152 c-f efter *stk. 4* tilsvarende anvendelse.

Til § 28

Bestemmelsen indeholder regler om, i hvilke tilfælde en forvaltningsmyndighed må videregive oplysninger om enkeltpersoners rent private forhold til andre forvaltningsmyndigheder.

Bestemmelsen i *stk. 1* indebærer, at oplysninger, der vedrører rent private forhold, herunder oplysninger om race, religion og hudfarve, om politiske, seksuelle og strafbare forhold, samt oplysninger om helbredsforhold og misbrug af nydelsesmidler og lignende, som udgangspunkt ikke må videregives til andre forvaltningsmyndigheder.

Da bestemmelsen i *stk. 1* har til formål at beskytte den enkelte borgers integritet, foreslås det i *stk. 2, nr. 1*, at videregivelse af fortrolige oplysninger uanset bestemmelsen i *stk. 1* kan ske, når den oplysningen angår har givet samtykke. Bestemmelsen har bl.a. til formål at sikre, at der kan finde videregivelse af personoplysninger sted fra en forvaltningsmyndighed til en anden i de tilfælde, hvor den, oplysningerne vedrører, er part i en sag, og har behov for at oplysningerne videregives. Det kan f.eks. være tilfældet, hvor en part i en sag anmoder kommunens socialforvaltning om at indhente oplysninger om den pågældendes private forhold i en tidligere bopælskommune, således at sagen derigennem kan blive bedre oplyst.

Et samtykke skal være af en sådan karakter, at den, der afgiver det, er klar over, hvad der gives samtykke til. Det vil undertiden bedst kunne ske ved, at samtykket meddeles skriftligt, mens det i andre tilfælde vil være fuldt tilstrækkeligt, at samtykket meddeles mundtligt.